

Szkolne Klimaty

**Kwartalnik
Nr 1/2007**

1

2+

3=

4+

5-

6+

WYDAWCA

Centrum Doskonalenia
Nauczycieli i Kształcenia
Ustawicznego w Suwałkach
16-400 Suwałki
ul. Kamedulska 3
tel. 875631708
tel./fax. 875663646
www.cdniku.pl
cdniku@cdniku.pl

ZESPÓŁ REDAKCYJNY

Elżbieta Baranowska
Janina Steczkowska
Grażyna Serafin
Agnieszka Zackiewicz

ADRES REDAKCJI

16-400 Suwałki
ul. Kamedulska 3
cdniku@cdniku.pl

SKŁAD I ŁAMANIE

Tomasz Deresz
tderesz@cdniku.pl

DRUK

Centrum Kształcenia
Praktycznego w Suwałkach
ul. Wylotowa 30

PROJEKT OKŁADKI

Andrzej Taraszkiewicz

OPRACOWANIE

GRAFICZNE
Tomasz Deresz

Spis treści

- ♦ **Pięć lat minęło...**
SODN w Suwałkach 4

- ♦ **Nasi goście**
Nasza tożsamość a oblicze współczesnej Europy
Urszula Wyżykowska - Dudek 6

- ♦ **Poradnictwo zawodowe**
Szkolny Ośrodek Kariery
Agnieszka Zackiewicz 7

- ♦ **Suwałskie szkoły - prezentacje**
Zespół Szkół nr 8 w Suwałkach
Janina Steczkowska 8

- ♦ **Znani, innowacyjni, oryginalni**
Dzisiaj: Grażyna Serafin
Janina Steczkowska 10

- ♦ **Do wykorzystania**
Mikołaj - najpopularniejszy święty
Barbara Misiewicz 11

- ♦ **Klub Przedszkolaka**
Alicja Danilewicz 11

- ♦ **Naszym zdaniem**
Temat: Co nas boli? Co nas cieszy? 11

- ♦ **Szkolne inicjatywy - GTM**
Grzegorz Kalejta 12

- ♦ **Samorząd uczniowski - doświadczenia**
Konrad Śliwowski, Jerzy Danilewicz (ZS nr 2) 13

- ♦ **Słów kilka o ... wychowaniu w szkole**
Janina Steczkowska 14

- ♦ **Gorący temat - bez komentarza**
Mundurki, komórki 15

- ♦ **„Kałamarniczki 2007”** 15

**„Nie ma niepomysłnych wiatrów dla tego,
kto wie dokąd zdąży.”**

Seneka

Szanowni Państwo,

Suwalski Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli rozpoczął już 6 rok działań na rzecz suwalskiej oświaty i jej nauczycieli. Nawiązaliśmy z Państwem liczne kontakty, wspólnie rozwiązujemy wiele istotnych problemów edukacyjnych. Staramy się dokładnie wsłuchiwać w potrzeby szkół, placówek oświatowych i nauczycieli naszego miasta. Bardzo wysoko cenimy sobie każdą okazję do wymiany doświadczeń.

SODN jest pomysłodawcą wielu przedsięwzięć edukacyjnych, które wpisały się na stałe w kalendarz roku szkolnego suwalskich szkół. Targi książki, prezentacje dorobku szkół, forum edukacyjne, konkurs przedsiębiorczości to tylko niektóre z nich.

Fakty i zdarzenia tworzą ludzie. Wielkim wyzwaniem dla nas stało się podjęcie decyzji o wydawaniu kwartalnika „Szkolne Klimaty”. Wymiana doświadczeń, konstruktywny dialog, twórcza krytyka to idee, które nam przyświecały. W piśmie zamieszczać więc będziemy informacje o tym, co się dzieje w naszym Ośrodku i suwalskich szkołach. Spojrzymy też na oświatowe podwórkę z perspektywy nauczyciela, ucznia i rodzica. Będziemy pisać o konkretnych szkołach, placówkach, ludziach w nich pracujących oraz ich dokonaniach. Znajdzie się też miejsce na krytyczną refleksję, ocenę tego, co się dzieje w polskiej oświacie i... na merytoryczny komentarz wspomagający nasz warsztat pracy.

Mamy nadzieję, że pierwszy numer „Szkolnych Klimatów” przyjmiecie Państwo z życzliwością i z dużą dozą konstruktywnej krytyki. Czekamy na Państwa komentarze i gorąco zachęcamy do współpracy z nami.

Elżbieta Baranowska

Dyrektor
Centrum Doskonalenia
Nauczycieli i Kształcenia
Ustawicznego
w Suwałkach

Pięć lat minęło...

SODN

Konferencja Nauczycieli Kształcenia Zawodowego 2002 r.

W Centrum pracuje:

- 19 nauczycieli doradców metodycznych w tym 18 Dyplomowanych i 1 mianowany (15 nauczycieli doradców posiada uprawnienia edukatorskie)
- dwóch nauczycieli konsultantów
- doradca zawodowy
- dwóch nauczycieli bibliotekarzy

Baza obejmuje:

- 5 pomieszczeń do zajęć szkoleniowych z liczbą 180 miejsc
- 3 pracownie komputerowe
- odpowiadającą standardom europejskim pracownię do nauki języków obcych

Posiadamy również własną bibliotekę, a w niej:

- 4000 sztuk woluminów
- czytelnię multimedialną

Konferencja „O uśmiech dziecka – zagrożeni na starcie” 2003 r.

Pięć lat minęło...

SODN

Konferencja „Pod suwalską strzechą” 2006r.

Targi Edukacyjne 2006r.

Przez 5 lat działalności SODN zrealizowaliśmy:

- 892 warsztaty, w których uczestniczyło 9902 nauczycieli
- 452 konsultacje zbiorowe i indywidualne, w których uczestniczyło 3824 nauczycieli
- 61 konferencji, w których uczestniczyło 1958 nauczycieli
- 46 kursów, w których uczestniczyło 778 nauczycieli
- 197 lekcji otwartych, w których uczestniczyło 1722 nauczycieli
- 114 innych form doskonalenia Nauczycieli, w tym: Akademia Dyrektora, Akademia Doradztwa Zawodowego, Akademia młodego nauczyciela, współpraca z wydawnictwami, szkolenia grantowe, spotkania autorskie, zajęcia terenowe, zespoły przedmiotowe, konkursy, w których uczestniczyło 1387 nauczycieli

Dane z października 2006r.

Nasi goście

Nasza tożsamość a oblicze współczesnej Europy

Tożsamość narodowa, a co za tym idzie, kulturowa to proces rozwoju i kształtowania określonej społeczności składający się z sumy wielu czynników: dziedzictwa przeszłości, komunikowania wewnętrznego i zewnętrznego, poszukiwania sensu życia, przeżywania konfliktów.¹ Proces zdobywania tożsamości kulturowej jest zjawiskiem dynamicznym, mają na niego wpływ zarówno czynniki wewnętrzne jak i zewnętrzne. Pierwszego maja 2004 roku Polska stała się członkiem Unii Europejskiej. Członkostwo w Unii stało się odczuwalnym bodźcem rozwojowym Polski. Napłynęły pierwsze unijne środki. Na wejściu do Unii nikt w naszym kraju nie stracił. Zyskali wszyscy. Najlepszym tego przykładem niech będzie poprawa sytuacji rolników, tej grupy społecznej, w imieniu której wyrażano najwięcej obaw związanych z członkostwem Polski w Unii. Nie ucierpiała nasza tożsamość narodowa. Nadal żyjemy we własnym kraju, tyle że szybciej zmierzającym ku modernizacji. Wzajemne osvajanie, uwrażliwianie i pokojowe współistnienie różnych narodów wchodzących w skład Unii Europejskiej jest możliwe dzięki aktywnemu uczestnictwu w trzech dialogach: informacyjnym (przekaz, ciekawość poznawcza), negocjacyjnym (kompromis, otwartość, wyjście naprzeciw odmiennym stanowiskom), pokojowym (tolerancja, aktywna wymiana myśli).²

Kultury krajów Unii Europejskiej wzajemnie się przenikają, dlatego przemyślenie idei tożsamości narodowej, pojęcia patriotyzmu od nowa jest koniecznością. Nie tylko dlatego, że dla wielu współczesnych Polaków sens patriotyzmu zaciera się i przestaje znaczyć cokolwiek. Nowe funkcjonalne zdefiniowanie patriotyzmu jest koniecznością chwili i bierze się z potrzeby wypracowania wzorców patriotyzmu korespondujących z panującymi okolicznościami oraz przemawiających do wyobraźni i uczuć współczesnych Polaków. Doraźnemu spojrzeniu na patriotyzm towarzyszyć jednak powinien głębszy namysł nad samą ideą, która wynika przecież z szeregu elementów składających się na ewolucję narodowej tradycji. Nawet najbardziej doraźne wzorce patriotyczne mają swoje korzenie.³

Brak zagrożenia nie musi studzić patriotycznych uczuć, o ile będziemy skłonni uznać, że patriotyzm nie pełni jedynie funkcji obronnych, reakcyjnych, lecz może być także postawą pozytywnego zaangażowania - może być wartościotwórczy. Nasz współczesny patriotyzm to przede wszystkim sprawa naszego języka, tradycji kulturowych, związku z naszymi korzeniami. Wszystko to wiąże się mocno z poczuciem tożsamości narodowej. Wszystko to wyraża się za pomocą symboli narodowych, które są oznakami odrębności narodu i przynależności do niego. Z tego powodu są one otaczane szczególnym szacunkiem i poważaniem. Należą do nich: godło, barwy narodowe i hymn. Symbole te zawsze były i są bliskie naszym sercom. Współczesny patriotyzm wymaga na pewno innego rodzaju poświęceń niż w przeszłości. Zapewne wymaga: uczciwości, pracowitości, działań na rzecz wspólnego dobra. Jak pokazuje historia, nasze uczucia patriotyczne, duma narodowa, poczucie godności i honoru były dla nas, Polaków, zawsze bardzo ważne. Dlatego mówić o nich trzeba zawsze, a tym bardziej w czasach burzliwych zmian. A od kilkunastu lat Polska jest właśnie w okresie takich wielkich i szybkich zmian oraz przewartościowań. Mówić trzeba dlatego, by - zwłaszcza nowe pokolenia - nie traciły wiedzy o przeszłości w zalewie kultury masowej i standaryzacji wzorców. Aby nie ulegały one łatwemu złudzeniu, że oto można i należy już budować przyszłość na innym budulcu niż ten, który przez całą historię stanowił o naszej narodowej i państwowej tożsamości oraz sile. Otwarcie na świat, uczestniczenie w nim i jego przemianach, członkostwo we wspólnotach międzynarodowych, nie eliminuje patriotyzmu.

mgr Urszula Wyrzykowska-Dudek
dyrektor Samorządowego Centrum
Doradztwa i Doskonalenia Zawodowego
w Siedlcach

1. J.Nikitorowicz, Pogranicze Tożsamość Edukacja międzykulturowa, Białystok 2001, s.93.

2. J.Nikitorowicz, Tożsamość kulturowa w kontekście wyzwań edukacji, (w:) Edukacja-różnica i tożsamość, red. K. Rędziński, I.Wagner, Częstochowa 2004/2005, s.23.

3. M.A.Cichocki, Solidarystyczne postawy patriotyzmu, „Znak” 2002 nr 4.

Poradnictwo zawodowe

SzOK

Szkolny Ośrodek Kariery to projekt realizowany w Centrum Doskonalenia Nauczycieli i Kształcenia Ustawicznego w Suwałkach od września 2005 roku, a sfinansowany ze środków Ministerstwa Gospodarki i Pracy w ramach programu „Pierwsza Praca”. Podstawowym celem działania SzOK jest udzielanie systematycznego wsparcia młodzieży, aby absolwenci szkół CKU nie zasilali szeregów bezrobotnych w naszym mieście, aby potrafili radzić sobie na rynku pracy, aby nie czuli się bezradni.

Słuchacze szkół CKU (wieczorowych i zaoczných) to główni odbiorcy usług SzOK, ale odwiedzają nas także uczniowie suwalskich gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych, nierzadko też ich rodzice. Szkolny Ośrodek Kariery jest odpowiedzią na potrzeby młodzieży, wspiera ją w zakresie podejmowania decyzji edukacyjno – zawodowych.

Spotkania w ramach SzOK mają charakter indywidualny lub grupowy; zależy to od aktualnych potrzeb, celów i realizowanych zadań. Zainteresowani słuchacze uczestniczą w zajęciach warsztatowych, których tematykę proponuje doradca zawodowy lub sami uczniowie. Zajęcia te mają na celu wsparcie młodych ludzi w obszarze samopoznania, komunikacji interpersonalnej, sposobów poszukiwania pracy. Prowadzą je specjaliści, a dobór metod i technik prowadzenia szkoleń (treningów) sprawia, że są one atrakcyjne i znacznie różnią się od typowych lekcji szkolnych. Stało się jasne, że należy zainteresować nowym pomysłem młodzież i środowisko. Nawiązałam kontakty ze szkołami w Suwałkach. ZSnr 1, ZSnr 2, ZSnr 7, Gimnazjum nr 1, 4, 6, 7 najchętniej współpracują w zakresie organizowania zajęć z poradnictwa i orientacji zawodowej. Po każdej wizycie w szkole odwiedzają nasz SzOK młodzi ludzie, którzy chętnie rozmawiają o swoich planach, wykonują testy predyspozycji, szukają porady nawet w kwestii wyboru przedmiotów maturalnych. Utwierdza mnie to w przekonaniu, że SzOK jest potrzebny i spełnia swoją rolę.

W ramach projektu funkcjonuje Forum Doradztwa Zawodowego – jest to płaszczyzna współpracy nauczycieli – pedagogów i wychowawców klas, którzy zajmują się w swoich szkołach tematyką orientacji zawodowej. Spotkania odbywają się raz w miesiącu; wspólnie poszukujemy atrakcyjnych form pracy z młodzieżą. Idea Szkolnych Ośrodków Kariery jest coraz powszechniejsza. Dobrze by było, aby w Suwałkach powstały podobne ośrodki, gdyż pomoc usytuowana blisko ucznia i jego rodziców może przyczynić się do poprawy sytuacji młodych ludzi w zakresie poszukiwania własnej drogi rozwoju edukacyjnego i zawodowego. Bliższe informacje dostępne są na stronie naszego Ośrodka (www.cdniku.pl).

Agnieszka Zackiewicz
doradca zawodowy, opiekunka SzOK

Suwalskie szkoły - prezentacje

Zespół Szkół nr 8

Historia Szkoły Podstawowej nr 1 im. Marszałka Józefa Piłsudskiego w Suwałkach

Budynek ZS 8, Fot. Karol Górski

- 1919** Powstanie Szkoły Podstawowej nr 1.
- 1928** Staraniem Prezydenta Miasta W. Gałaja rozpoczęto budowę nowej siedziby Szkoły Powszechnej Męskiej nr 1 i Szkoły Powszechnej Żeńskiej nr 2.
- 1933** Podczas Święta Drugiego Pułku Ułanów Aleksandra Szczerbińska -Piłsudska obiecała pomoc w dokończeniu budowy i wyposażeniu budynku.
- 1934** Otwarcie i poświęcenie szkół odbyło się 23 września 1934r.
- 1944** Rozpoczęto naukę w szkole, której kierownikiem został – jak i przed wojną – E. Merecki.
- 1946** Szkoła Powszechna Męska nr 1 i Szkoła Powszechna Żeńska nr 2 od tego roku są Szkołami Podstawowymi nr 1 i nr 2.
- 1955** Staraniem Komitetu Rodzicielskiego ufundowano i wręczono sztandar 4 Żeńskiej Drużynie Harcerskiej przy SP nr 1.

1989 1 sierpnia powstał Społeczny Komitet nadania SP nr 1 im. Marszałka Józefa Piłsudskiego. Uroczystość nadania imienia i ponownego wręczenia sztandaru nastąpiła 11 listopada 1989r.

1999 W Szkole Podstawowej nr 1 mieści się teraz Gimnazjum Nr 1.

2002 Szkoła Podstawowa Nr 1 przestaje istnieć. Jej historię i tradycje przejęło Gimnazjum Nr 1.

Historia Szkoły Podstawowej nr 2 im. Aleksandry Piłsudskiej w Suwałkach

- 1920** Powstaje kolejna koedukacyjna szkoła podstawowa w Suwałkach, która otrzymuje numer 2 i lokalizację w budynku prywatnym przy ul. Kościuszki 68 (obecnie 62). Kierownikiem szkoły jest pan Sawuc.
- 1921** Szkoła jest już tylko żeńska.
- 1922** Szkoła zostaje przeniesiona do budynku przy ul. Kościuszki 40 (obecnie 36). Kierownikiem szkoły jest p. Zarembianka.
- 1926** Otwarto filię szkoły liczącą 315 uczennic. Rozpoczyna swoją działalność drużyna harcerska, którą opiekuje się p. Merecka. Pierwsze absolwentki opuszczają mury szkoły.
- 1933** Kolejna przeprowadzka do budynku przy internacie Seminarium Nauczycielskiego przy ul. Augustowskiej (obecnie Wojska Polskiego).
- 1934** 28 września odbyła się uroczystość poświęcenia nowego budynku szkolnego przy ul. Kościuszki 126, gdzie szkoła mieści się do dzisiaj. Pani Marszałkowa zgodziła się na nadanie Szkole Powszechnej nr 2 swego imienia.
- 1934** 5 listopada uroczystie rozpoczęto naukę w nowym budynku szkolnym.
- 1939 - 1944** Oficjalna nauka w szkole zostaje przerwana. Nauczyciele prowadzą tajne nauczanie. Kierownikiem SP nr 2 jest nadal p. Zarembianka.
- 1955** Stopień organizacyjny szkoły uległ zmianie – przybyły dwie klasy ósme licealne. Nazwa szkoły brzmiała: Szkoła Podstawowa Liceum Ogólnokształcące nr 2 w Suwałkach.
- 1973** W 200 rocznicę powołania Komisji Edukacji Narodowej szkoła otrzymuje nowy sztandar ufundowany przez Komitet Rodzicielski działający przy Szkole Podstawowej nr 2.
- 1987** Oddana zostaje do użytku szkolnego nowa sala gimnastyczna, z której korzystają uczniowie SP1 i SP2.
- 1989** Uroczystość przywrócenia szkole imienia Aleksandry Piłsudskiej.

Powstanie Zespołu Szkół nr 8 w Suwałkach

2005 Połączono Gimnazjum nr 1 ze Szkołą Podstawową nr 2 w Zespół Szkół nr 8.

Trochę o współczesności...

Obydwie szkoły otrzymały tytuł „Szkoła z klasą”!

Cztery nauczycielki Gimnazjum nr 1 uzyskały honorowy tytuł „Nauczyciel z klasą”. Są to Panie: Elżbieta Rzepiejewska, Elżbieta Leśniewska, Renata Renkiewicz i Grażyna Sikorska.

Uczniowie gimnazjum zajmują czołowe lokaty w wojewódzkich konkursach przedmiotowych. W ciągu ostatnich sześciu lat szkoła miała **21 laureatów i 49 finalistów** tych konkursów w różnych dziedzinach.

Czołowe osiągnięcia szkoły z ostatnich lat: I miejsce w Wojewódzkim Konkursie Wiedzy Biblijnej; I miejsce w województwie w kolejnej edycji Podlaskiego Forum Małych Form Teatralnych „Dramat i tragedię pozostaw teatrowi”; I miejsce w konkursie matematycznym dla klas pierwszych o Puchar Prezydenta Miasta Suwałk; I i III miejsce w kategorii strona internetowa w IV Międzynarodowym Konkursie Grafiki Komputerowej „Plamka 06”; III miejsce w Międzynarodowym Konkursie Plastycznym; najwyższa lokata w konkursie literackim „W kniei, polu i nad wodą”. Szkoła odnosi też sukcesy sportowe, np. w roku szkolnym 2005/2006 II miejsce w półfinale Gimnazjady Województwa Podlaskiego w biegu na 1000m; II miejsce w Gimnazjadzie Powiatu Suwałskiego w biegu na 600m; II miejsce w Turnieju Siatki Dziewcząt Szkół Gimnazjalnych.

W szkole duży nacisk kładzie się także na wychowanie, bezpieczeństwo i propagowanie zdrowego stylu życia wśród uczniów. W roku 2006 gimnazjum otrzymało wiele podziękowań za udział w akcjach charytatywnych, promujących zachowania ekologiczne i prospołeczne.

Szkoła Podstawowa nr 2 ogromną wagę przywiązuje do wychowania uczniów. Rozwija ich zainteresowania i uzdolnienia, kształci umiejętności kulturalnego spędzania wolnego czasu poprzez organizowanie różnorodnych zajęć pozalekcyjnych. Odnosi liczne sukcesy sportowe. Bardzo pręźnie prowadzi edukację regionalną, organizując m.in. kiermasze sztuki ludowej, spotkania z ludowymi twórcami z okolic Suwałk. Duży nacisk jest położony na rozwijanie zainteresowań artystycznych dzieci.

W szkole wydawane są trzy gazetki uczniowskie: „Agrafka”, „Echo” i „Aniołek”. Prowadzone są zespoły taneczne „Egle”

i „Konszabelanci”. Szkoła stała się swoistym centrum życia kulturalnego. Uczniowie czynnie uczestniczą w wielu spektaklach teatralnych, odwiedzają galerie i muzea, często przygotowują własne inscenizacje teatralne. W każdym roku szkolnym odbywa się kilkadziesiąt konkursów przedmiotowych i artystycznych. Na szczególną uwagę zasługuje funkcjonujący w szkole od lat pion oświatowy Państwowej Szkoły Muzycznej w Suwałkach – kuźnia młodych talentów.

W 2006 roku Szkoła Podstawowa nr 2 w Suwałkach **otrzymała Medal „Zasłużony dla Miasta Suwałk”**.

Niesposób wymienić wszystkich sukcesów obuszkół. Jest ich bardzo wiele w różnych kategoriach i świadczy dobrze nie tylko o poziomie nauczania, ale i otwartości nauczycieli na różne formy pracy z uczniami. Przekładają się one także na rosnące zainteresowanie rodziców kształceniem dzieci właśnie w tych szkołach.

Janina Steczkowska

Ewa Brzozowska

dyrektor
Zespołu Szkół nr 8
w Suwałkach

Swoją karierę dyrektora rozpoczęła w 1991r. Pracowała w SP nr 1, Gimnazjum nr 1, a obecnie jest dyrektorem ZS nr 8 w Suwałkach. Jej praca została wysoko oceniona przez władze - otrzymała 4 Nagrody Kuratora, Medal Komisji Edukacji Narodowej, 3 Nagrody Prezydenta Miasta Suwałk.

Pani Dyrektor ma konkretną wizję rozwoju szkoły i skutecznie dąży do jej realizacji. Przede wszystkim chce zapewnić bezpieczne i nowoczesne warunki nauki i pracy, co nie jest łatwe. Budynek szkoły jest stary i wymaga gruntownego remontu. Do tej pory Pani Dyrektor udało się pozyskać dwie pracownie komputerowe, przebudować blok żywieniowy, szatnię, świetlicę. Odnowiono wszystkie sale lekcyjne oraz biblioteki i czytelnie obu szkół, w których powstały centra multimedialne. W trakcie budowy jest pierwsze w Suwałkach boisko sportowe ze sztuczną nawierzchnią trawiastą. W 2007r. zostanie rozpoczęta termomodernizacja budynku. Założony zostanie również monitoring zewnętrzny szkoły. W następnych latach planowana jest przebudowa wejścia do szkoły, wymiana okien, elewacji i zagospodarowanie terenu.

W swojej pracy pani Ewa Brzozowska realizuje się wyśmienicie. Potwierdzają to nauczyciele i pracownicy, wyrażając się o niej jako o dyrektorze obdarzonym doskonałym zmysłem organizacyjnym, wręcz pedantycznie dbającym o szkołę i o jej klimat.

Pani Ewa Brzozowska w życiu prywatnym jest również świetnym organizatorem. Uparta, powoli, ale skutecznie dąży do celu. Bardzo ważne jest dla niej życie rodzinne. Wspiera męża – dyrektora Muzeum Okręgowego w Suwałkach – w jego działaniach. Cieszy się każdą chwilą spędzoną latem w górach, które – jak wyznaje – po prostu kocha. Uwielbia też spędzać czas nad Wigrami oraz Szelmentem z dobrą książką. Mocno przeżywa zbliżającą się maturę córki Katarzyny i rozłąkę z synem Piotrem, który po obronie pracy licencjackiej wyjechał z dziewczyną do USA.

Na co dzień to dyrektor o silnej osobowości, w wolnym czasie - wielbicielka koncertów w leśniczówce „Pranie”.
(J.S.)

Znani, innowacyjni, oryginalni

Dzisiaj... Grażyna Serafin

- absolwentka Uniwersytetu w Białymstoku (kierunek: pedagogika wczesnoszkolna),
 - podyplomowe studia: terapia pedagogiczna (Białystok),
 - od 20 lat pracuje w SP nr 2 w Suwałkach w kl. I – III,
 - 7 nagród dyrektora; 2 nagrody Prezydenta Miasta Suwałk,
 - od 14 lat redaguje i wydaje klasowe pisma: „Kleksik”, „Kropka”, „Szuflada”, „Rodzynek”, „Ziółko”, a obecnie „Aniołek”,
 - wydała książki: „Zespół Pieśni i Tańca >Suwalszczyzna< (współautorka), „Za siódmą chmurką”, „Trzy słońca” i „Bezpieczny maluch”.
- Oprócz tego:
- laureatka wielu konkursów recytatorskich, m.in. „Poezji u Gałczyńskiego (I miejsce),
 - występowała z Amatorską Grupą Teatralną M. Gałązki (Olecko), a także z Amatorskim Suwalskim Teatrem Animacji W. Straszyńskiego (WDK, Suwałki),

- dziennikarka tygodnika suwalsko-mazurskiego „Krajobrazy”, „Tygodnika Suwalskiego” i „Tygodnika Oleckiego”,
 - współpracowała z Radiem Białystok i III Programem Polskiego Radia,
 - prowadzi audycję w Radiu 5 „Bajki z Aniołem” (co niedziela po 8.15).
- Oraz...
- prawnuczka beatyfikowanej przez Jana Pawła II Marianny Biernackiej,
 - mama 9-letniej Agatki i 5-letniej Marianny.

- **W jaki sposób udaje się Pani godzić te role? Czy nie wykluczają się?**

- Oczywiście, że nie. E. Stachura twierdził, że „życie to jest teatr”. Moim zdaniem szkoła, a dokładnie lekcja, tym bardziej. Czyż nie chodzi o to, by uczenia – widza zacząrować swoją wiedzą, osobą, głosem, czymkolwiek, byle słuchał i wyniósł coś z lekcji? Występowanie na scenie – konkursy recytatorskie i teatr - bardzo mi pomogło w roli nauczyciela. Wydaje mi się, że te dwie role mają ze sobą wiele wspólnego, przenikają się.

- **Jakie są źródła paŃsi dziennikarskich i literackich?**

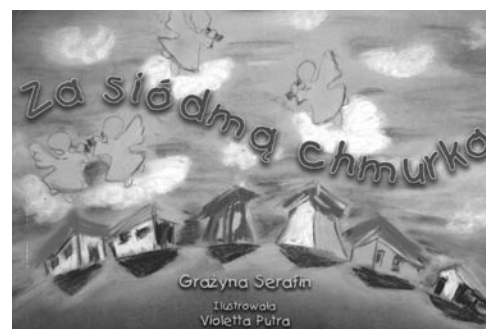
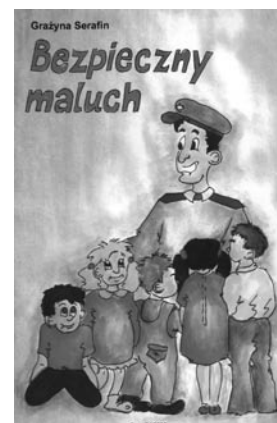
- Mniej więcej w piątej klasie powstał pierwszy wiersz o wioŃnie i tak to się zaczęło. Potem przysłała pora na pamiętniki, opowiadania i oczywiście wiersze. Dziennikarstwo zawdzięczam w dużej mierze mojej babci Annie. Otóż do niej przyjeżdżało mnóstwo dziennikarzy z różnych pism z całej Polski, by poznać historię jej uratowania przez (obecnie błogosławioną) Mariannę Biernacką. I przyznam, bardzo mnie wówczas – kilkunastoletnią dziewczynę - ten zawód zafascynował. A literackie? Zawsze marzyłam, by ukażał się mój tomik poezji, ale zapewniam, że literatura nie straciła nic na tym.

- **Czy dobrze się paŃi czuje w roli nauczycielki?**

- Nie będę ukrywać, że moim wymarzoną zawodem było dziennikarstwo. Wyszło jakoś na opak. Jednak okazało się, że mogę realizować swoje pasje, nie czyniąc uszczerbku na pracy zawodowej. Z całym przekonaniem mogę stwierdzić, że jeśli się wkłada serce, to otrzymuje się je. Wystarczy pokochać obojętnie jaki zawód, a satysfakcji będzie „po kokardę”. I mam.

- **Marzenie do spełnienia...**

- Kawałek własnego nieba ... nad własnym, choćby malutkim, domem i pomysły na kolejne książki i... codzienne życie. (Rozmawiała J.S.)

Do wykorzystania

Od kilku lat w Gimnazjum nr 6 w Suwałkach odbywa się konkurs „Mikołaj - najpopularniejszy święty”. Ze względu na wdzięczny temat i atrakcyjną formułę cieszy się dużą popularnością wśród uczniów szkoły.

Pani Barbara Misiewicz, nauczycielka biblioteki w Gimnazjum nr 6 w Suwałkach, jest autorką scenariusza, kompletu materiałów i zestawu pytań wraz z kluczem odpowiedzi.

W materiałach znajdujemy m.in. informacje o historii, ojczyźnie, cudach i atrybutach św. Mikołaja, znaczeniu jego imienia, znanych imiennikach, różnych tradycjach św. Mikołaja w krajach UE.

Ze względu na dużą objętość materiału nie mamy możliwości opublikować go w pełnej wersji. Zachęcamy do odwiedzenia strony internetowej Ośrodka (www.cdniku.pl).

(J.S.)

Klub Przedszkolaka

Kluby Przedszkolaka na wsi to projekt partnerski realizowany przez Fundację Wspomagania Wsi we współpracy z Fundacją Rozwoju Dzieci im. J.A.Komeńskiego, Powiatowym Ośrodkiem Doskonalenia Nauczycieli w Lublinie i Centrum Doskonalenia Nauczycieli i Kształcenia Ustawicznego w Suwałkach. Projekt finansowany jest ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego.

Celem projektu jest upowszechnienie alternatywnych form edukacji przedszkolnej dla dzieci w wieku 3 – 5 lat we wsiach, w których nie ma przedszkoli. Klub Przedszkolaka to jednocześnie projekt pilotażowy MEN, którego celem jest zdiagnozowanie, czy alternatywne formy wychowania przedszkolnego mogą być prowadzone w miastach.

Projekt jest realizowany od listopada 2006 roku i trwać będzie do 20 marca 2008 roku w dwóch województwach: podlaskim i lubelskim. Na terenie tych województw, we wsiach, w których nie ma przedszkoli, we współpracy z 20 gminami wiejskimi założone zostały 62 kluby Przedszkolaka. Miejscowości objęte projektem zostały wyłonione w konkursie.

Obecnie, od 1 marca br., rozpoczęły się zajęcia w 25 Klubach Przedszkolaka, w których nauczyciele pracują z dziećmi 15 godz. tygodniowo według programu pracy spełniającego wymogi podstawy programowej dla przedszkoli. Nad maluchami będzie czuwał logopeda i psycholog. Specjaliści odwiedzą Kluby przynajmniej raz w miesiącu i zdiagnozują potrzeby rozwojowe dzieci oraz będą systematycznie wspomagać działania nauczycieli.

Alicja Danilewicz

Grażyna Sawicka - Juśków

Naszym zdaniem

Temat: Co nas boli?

Co nas cieszy?

Opinie uczniów i nauczycieli z różnych suwalskich szkół.

Nauczyciele:

- „Zbyt wiele pretensji rodziców, ich roszczeniowa postawa.”
- „Brak oparcia w dyrekcji.”
- „Jesteśmy jako nauczyciele obarczani winą za niepowodzenia uczniów, podczas gdy rodzice są zwolnieni z obowiązku wychowania dzieci.”
- „W szkole cieszy mnie kontakt z dziećmi, to że dzięki nim można inaczej spojrzeć na rzeczywistość. Boli mnie ogólny bałagan organizacyjny.”
- „Cieszę się, gdy uczniowie dobrze napiszą sprawdziany, biorą aktywny udział w lekcji...”
- „Boli mnie narastająca agresja wśród uczniów i zrzucanie wszystkich problemów w szkole na barki nauczycieli.”
- „Uczniowie nie czytają lektur, za mało się uczą.”

Uczniowie:

- „Boli mnie, że niektórzy nauczyciele nie potrafią przekazać swojej wiedzy uczniom.”
- „Nie podoba mi się, że szkoła średnia połączona jest z gimnazjum i gimnazjum stosuje wobec wszystkich przemoc.”
- „Podoba mi się, że można rozwijać swoje zainteresowania na kółkach.”
- „Boli mnie myśl o dużej ilości zajęć w szkole, w tym dużo nauki i stresu.”
- „Boli mnie łamanie praw ucznia przez nauczycieli. Cieszy – otwartość i wręcz koleżeński stosunek niektórych nauczycieli do uczniów.”
- „Boli mnie duża liczba godzin, którą muszę spędzać w szkole, mam nawet 8 lekcji. Cieszą – luźniejsze lekcje.”
- „Lecje są nudne i jest ich za dużo. Za mało pracy w grupach.”
- „Cieszę mnie przerwy i spotkania z przyjaciółmi.”
- „Nauczyciele zadają za dużo pracy domowej. Myślą, że ich przedmiot jest najważniejszy.”
- „W szkole mogę się czegoś nauczyć.”
- „Boli mnie nadmiar nauki. Nauczyciele robią za dużo kartkówek i klasówek.”
- „W szkole jest zimno i brudno. To jak mamy być szczęśliwi i dobrze się uczyć?”
- „Nauczyciele nie są wyrozumiali, mówiąc, że nie zdążymy z materiałem.”

Zebrałi: G. i G. Serafinowie, Anna Peza, Janina Steczkowska

Szkolne inicjatywy

GTM

Jednym z najważniejszych zadań szkoły jest wszechstronny rozwój ucznia. Często zdarza się jednak, że jest kojarzona tylko z przymusem i obowiązkiem. Wielu rodziców staje przed pytaniem, czy szkoła, w której uczy się ich dziecko, stanie się miejscem kształtowania nie tylko umysłów, ale także postaw i zachowań. Specyficzną formą takich oddziaływań są różnego rodzaju organizacje społeczne, stowarzyszenia, koła zainteresowań. Większość szkół przedstawia bardzo bogatą gamę propozycji.

W Zespole Szkół nr 2 w Suwałkach takim „kręgiem” oddziaływań jest m.in. Grupa GTM.

Historia GTM jest zarazem historią kilku różnych grup, które ostatecznie postanowiły połączyć swoje siły w realizacji zamierzonych celów. Wszystko zaczęło się od moich lekcji, w czasie których wielu z uczniów podzielało moje fascynacje literackie. W końcu padła propozycja, by zorganizować wspólne spotkanie, na którym można by ze sobą spokojnie porozmawiać i pogłębić swoją wiedzę. Spotykaliśmy się regularnie, prowadziliśmy dyskusje dotyczące ulubionych utworów literackich, poetyckich, muzycznych, filmowych. Dość szybko ustaliliśmy nazwę: Koło, Literatura, Muzyka, Film (KLMF). Specyficzną formą funkcjonowania koła stały się spotkania tematyczne poświęcone literaturze sf oraz fantasy. Pierwszymi sztandarowymi autorami stali się P. Dick, J. Zajdel, J. R. R. Tolkien czy wreszcie R. Bradbury. Potem także manga i anime... Z czasem zaczęliśmy pisać scenariusze, nagrywać słuchowiska radiowe. Rozpoczęliśmy wreszcie pierwsze próby z kamerą...

Za bardzo ważne uznaliśmy wspólne pisanie opowiadań oraz dzielenie się własną twórczością. Okazało się, że wielu uczniów podejmowało już pierwsze próby prozatorskie czy poetyckie. Prężnie działające koło zostało zauważone przez Panią Profesor Ewę Piech, która w II LO prowadziła szkolną gazetę „OKO”. Byliśmy zaskoczeni, kiedy Pani E. Piech oraz Pan Prof. W. Piech zaproponowali nam, byśmy to my dalej prowadzili ich dzieło. Po wielu oporach i namowach przyjęliśmy to zobowiązujące wyróżnienie. Wydaliśmy już kilkadziesiąt numerów naszego miesięcznika (ostatni z numerem 72). Staramy się nie tylko na bieżąco rejestrować wydarzenia z życia szkoły, ale także twórczo je kreować. Stąd Redakcja była organizatorem wielu przedsięwzięć o bardzo różnym charakterze: od konkursów, zawodów sportowych po dyskoteki i akcje charytatywne (często o charakterze wykraczającym poza mury szkoły). Pismo od pierwszego numeru stara się być forum dla wszystkich, którzy chcą podzielić się swoją twórczością. Kilkakrotnie dołączaliśmy do pisma płyty CD z nagraniami muzycznymi. Najpierw była to muzyka eksperymentalna naszego redakcyjnego kolegi, potem m.in. płyta zespołu Metafora oraz Chóru Cantylena.

Ostatnia płyta wyszła w nakładzie 200 egzemplarzy! Dzięki uprzejmości, Ignacego Ołowia płyta została przygotowana profesjonalnie i zawierała najpiękniejsze utwory chóru, który jest chlubą naszej szkoły. Wielkim wyróżnieniem była nagroda „Tygodnika Suwalskiego” za udział w konkursie „O złoty kałamarz”. Nasze pismo zostało dostrzeżone przez profesjonalnych dziennikarzy. A potem zostaliśmy zaproszeni na rajd rowerowy z okazji 15. rocznicy wznowienia wydawania „Tygodnika Suwalskiego”. Byliśmy również zadowoleni z oceny uzyskanej podczas wojewódzkiego konkursu gazet szkolnych, jaki miał miejsce w ubiegłym roku.

Kolejnym zadaniem ludzi tworzących koło oraz re-

dakcję pisma „DR” stało się powołanie Radia Szkolnego, które ostatecznie nazwaliśmy tajemniczo GTM. Często spotykamy się z prośbą o wyjaśnienie nazwy. Odpowiadamy wówczas, że każda propozycja jest dobra (np. Gramy Tylko Muzykę, Grupa Troskliwej Młodzieży czy nawet Grześ Tulący Misia). Radio nadaje codziennie kilka audycji słowno - muzycznych. Naszymi gośćmi oprócz dyrekcji szkoły byli już m.in. Pan Wiceprezydent Miasta Mariusz Klimczyk, Przewodniczący Rady Miejskiej Mieczysław Jurewicz, Minister Jarosław Zieliński, Wojewoda Jarosław Schabieński. Doczekaliśmy się już kilku wzmianek prasowych na nasz temat. Także Redakcja Radia ściśle współpracuje z pismem „DR” w organizacji licznych imprez i konkursów. W chwili obecnej podjęliśmy pierwsze (udane) próby stworzenia radia internetowego, które byłoby dostępne poprzez Internet dla każdego zainteresowanego.

Trzy lata temu uruchomiliśmy również szkolną witrynę internetową (www.zs2.suwalki.pl). Zdarza się, że dziennie mamy ponad 300 indywidualnych wejść. Na stronie można znaleźć informacje dotyczące kół zainteresowań, biblioteki szkolnej, konkursów, wydarzeń sportowych, czy wreszcie rozkład jazdy miejskich autobusów. Największym powodzeniem cieszy się jednak dział „Plan lekcji” oraz codziennie aktualizowane zastępstwa na kolejny dzień nauki. Dość dużym zainteresowaniem cieszy się również szkolne forum oraz galeria, w której znaleźć można zdjęcia ze wszystkich ważniejszych imprez, jakie mają miejsce w szkole.

W 2007 r. postanowiliśmy połączyć nasze siły i wraz ze Szkolnym Kołem Caritas (liczącym blisko 50 członków) powołaliśmy do życia Grupę GTM. Mamy nadzieję, że nasza działalność będzie platformą współpracy uczniów i nauczycieli. Za swój cel stawiamy nie tylko budzenie pozytywnych emocji i zachowań, ale przede wszystkim twórczą postawę, samodzielność i wytrwałość.

Grzegorz Kalejta

Samorząd Uczniowski - doświadczenia

Opowiadają: Konrad Śliwowski i Jerzy Danilewicz,
nauczyciele ZS nr 2 w Suwałkach

Obejmując funkcję opiekunów Samorządu Uczniowskiego, mieliśmy świadomość, że podejmujemy się trudnego zadania.

Organizacja ta w wielu przypadkach nie spełnia oczekiwań społeczności szkolnej. Wielu młodych ludzi wzbrania się przed bezinteresownym zaangażowaniem się w pracę na rzecz szkoły. O charakterze Samorządu Uczniowskiego nie decyduje dyrektor ani pedagog, SU to społeczność tworzona przez uczniów i dla uczniów danej szkoły. To od nich zależy w dużej mierze klimat szkoły. Pole działania jest tu ogromne. Poza tym młodzi ludzie działając w zorganizowanej społeczności, nabywają wiele cennych umiejętności i doświadczenia. Uczą się odpowiedzialności za powierzone zadanie, kreatywnego myślenia, współdziałania w szerszym gronie rówieśników.

Pierwszym zadaniem, jakie sobie wyznaczaliśmy, było dotarcie do tych młodych ludzi, którzy pragnęliby tworzyć SU i działać w nim. Spośród tej grupy cztery osoby zadeklarowały chęć wystartowania w wyborach na przewodniczącego. Przez półtora tygodnia prowadziły ciekawą kampanię, by ostatecznie zmierzyć się i sprawdzić, kto z nich trafnie odczytał oczekiwania społeczności szkolnej i zamieścił to w swoim programie. Wybory cieszyły się dość dużym zainteresowaniem, wzięło w nich udział ok. 60% uczniów. Z nowo powołanym SU postawiliśmy dwa główne cele: stworzenie jak najciekawszej oferty zajęć pozalekcyjnych (np.: organizowania imprez okolicznościowych, dyskotek, wieczorów filmowych czy turniejów sportowych) oraz uatrakcyjnienie życia szkoły.

W ciągu trzech miesięcy udało nam się zorganizować (przy współpracy GTM) dwie dyskoteki. Obie imprezy dostarczyły niezapomnianych wrażeń. Pierwsza zabawa odbyła się w „Andrzejki” i urozmaiciliśmy ją o wróżby w specjalnych komnatach. Druga dyskoteka miała miejsce z okazji „Walentynek”. Na niej również postaraliśmy się o dodatkowe atrakcje, jak np. „randkę w ciemno”. Pragnąc dochować wierności tradycji szkolnej, w grudniu zorganizowaliśmy tzw. „słodki mecz”.

Były to zawody sportowe między uczniami a nauczycielami. Zebrane słodycze i inne dary przekazaliśmy świetlicy środowiskowej przy Parafii NSJ w Suwałkach.

Również podczas ferii zimowych przez cały tydzień rozgrywany był turniej piłki nożnej dla klas gimnazjalnych i licealnych. SU jest także inicjatorem dyżurów uczniowskich na przerwach, których celem jest pomoc w utrzymaniu porządku i bezpieczeństwa w szkole.

Zorganizowaliśmy również dodatkowe zajęcia z różnych przedmiotów dla uczniów gimnazjum, którzy borykają się z trudnościami w nauce. Cieszą się one coraz większym zainteresowaniem gimnazjalistów, np. kilkanaście osób korzysta już z dodatkowych zajęć z matematyki. W najbliższej przyszłości mamy zamiar stworzyć siedzibę SU, w której młodzież mogłaby spotykać się i omawiać wszystkie przedsięwzięcia. Pragniemy również zorganizować turniej piłki siatkowej oraz zawody w grach komputerowych.

Jest to nasz pierwszy rok działalności i czasem widoczny jest brak doświadczenia, niemniej jednak wierzymy, że z czasem staniemy się organizacją, która będzie odnosić duże sukcesy.

Opiekunowie

Kilka słów o ... wychowaniu w szkole

Nagłaśniane ostatnio przez media i władze oświatowe tragiczne wydarzenia w polskich szkołach ujawniły problemy, z którymi spotykają się nauczyciele w swojej codziennej pracy. Sprowokowały też dyskusję na temat skuteczności wychowania w szkole. Odnosi się z niej wrażenie, że szkoła i dom stały się dla siebie instytucjami obcymi, niechętnie ze sobą współpracującymi.

Podmiotami, które nie potrafią w sposób partnerski i konstruktywny rozwiązać wspólnych dla nich problemów. Coraz częściej w mediach i środowisku oświatowym słychać też głosy, że polska szkoła przeżywa kryzys wychowania. Autorzy rządowego programu „Zero tolerancji dla przemocy w szkole” stwierdzają wprost: „Dzisiejsza szkoła nie jest przygotowana na wyzwania, które stawia przed nią szybki rozwój społeczny, szybki rozwój masowego komunikowania, nadawanie zbyt wielkiej rangi konsumpcyjnemu stylowi życia, zbyt liberalizm i związany z tymi zjawiskami kryzys wartości.”

Przytaczane są dane statystyczne, obrazujące stopień agresji i przemocy wśród uczniów. W przywołanym już programie rządowym czytamy: „Zachowania najczęściej występujące przedstawiają się następująco: oszukiwanie nauczycieli – 43,6% badanych, utrudnianie prowadzenia lekcji nauczycielom – 40,8%, obrażanie i wymyślanie innym uczniom – 40,3%, bawienie się na ścianach, ławkach – 37,5%, umyślne potrącanie innych – 32,9%, upijanie się – 30,1%, rozpowszechnianie kłamstw o innych – 28,2%, bicie się z koleżankami i kolegami – 25,3% badanych.”

Z badań wynika jednoznacznie, że agresja i przemoc w szkole stają się jej poważnym problemem, z którym, według polskich władz oświatowych, nie potrafi sobie poradzić.

Czy tak jest rzeczywiście? Każdy z nas ma subiektywne odczucia i własne doświadczenia w tej kwestii. Nie przeprowadzono w Polsce całościowych badań porównawczych diagnozujących poziom agresji w szkole w ostatnich minionych latach. Dane zawarte w rządowym programie „Zero tolerancji dla przemocy w szkole” pochodzą z lat 1998 - 2004. Tak naprawdę nie wiemy więc, czy poziom agresji wzrósł czy zmalał. Wiemy tylko, że istnieje. A może jej stopień jest po prostu adekwatny do poziomu agresji i przemocy w całym społeczeństwie?

W kreowaniu wizerunku szkoły jako niewydolnej wychowawczo uczestniczą przede wszystkim media. Epatują obrazami przemocy i patologii w szkole, silnie oddziałując na emocje i zarazem lansując opinię o nauczycielach jako antywzorach wychowawczych (przecież zawsze coś zaniedbują...) czy antyautorytetach dla młodzieży (przecież większość nie potrafi niczego nauczyć...). Medialna popularyzacja zjawisk przemocy, agresji i nietolerancji panujących wśród uczniów i nauczycieli paradoksalnie uczyniła je w świadomości społecznej trwałymi elementami edukacji.

Zauważają to również autorzy rządowego programu „Zero tolerancji dla przemocy w szkole”, nie unikając krytycznej refleksji: „Dotychczasowe działania nie wyeliminowały z rzeczywistości szkolnej zachowań problemowych dzieci i młodzieży.(...) W znacznej części przyczyną tego zjawiska jest mylna interpretacja pojęcia tolerancji.(...) W sposób nieuprawniony i niebezpieczny rozszerza się to pojęcie, artykułując oczekiwania zmierzające nie tylko do akceptacji innego człowieka, ale także do akceptacji patologii, którymi bywa dotknięty.” (...)Celem programu jest także przywrócenie właściwych proporcji pomiędzy prawami i obowiązkami uczniów.(...) Te proporcje zostały zarówno w polskim prawie oświatowym, jak również w praktyce szkolnej poważnie zachwiane.

Obecne rozwiązanie jest zgodne z panującą kulturą konsumpcyjną, z filozofią przyzwolenia i deprecjonowania humanistycznych wartości i norm etycznych i sprzeczne z tradycją dobrego wychowania młodych ludzi.”

Czy jest to opinia słuszna? Czy demokratyczny wzorzec funkcjonowania szkoły rzeczywiście zagraża „tradycji dobrego wychowania młodych ludzi” i deprecjonuje wartości humanistyczne? Wszak demokracja w szkole opiera się na współpracy wszystkich stanów szkolnej społeczności, otwartym wyrażaniu poglądów, dyskusji i negocjacji, wspólnym podejmowaniu inicjatyw, wreszcie – na respektowaniu praw i obowiązków uczniów, nauczycieli i rodziców. Takiej demokracji na razie uczymy się wszyscy. To długotrwały proces budowania (nie bez oporów) wzajemnej relacji. Wymaga spokoju i czasu na stworzenie rzetelnej diagnozy jakości pracy wychowawczej, a nie działań akcyjnych i natychmiastowych.

Faktem jest, że pełnienie przez szkoły zadań wychowawczych staje się coraz trudniejsze. Szkoła i rodzice mają coraz mniejszy wpływ na kształtowanie młodego człowieka. Zdecydowanie zwiększył się za to wpływ mediów i grupy rówieśniczej. Również rzeczywistość „skrzeczy”, dostarczając szeregu negatywnych przykładów z różnych sfer naszego życia. W wyniku transformacji ustrojowej pojawiły się nowe oczekiwania i możliwości, ale także patologie i zagrożenia. W rzeczywistości szkolnej znajdują one pełne odbicie. Coraz częściej mówi się też o rozbieżnych oczekiwaniach wobec szkoły uczniów, nauczycieli i rodziców. I każda ze stron ma swoje racje, uzasadnione konkretnymi doświadczeniami.

W jaki sposób je pogodzić? Czy „zachowania problemowe dzieci i młodzieży da się całkowicie wyeliminować działaniami restrykcyjnymi, zwiększoną dyscypliną, systemem nakazów i zakazów? Czy szkoła nie powinna tworzyć klimatu dialogu, współpracy i solidarności? Innymi słowy – czy mundurki, zakaz używania komórek i ośrodki wsparcia wychowawczego to remedium dla polskiej szkoły?

Dziś te dwie wizje, niewątpliwie dzielące społeczeństwo, mają swoich zwolenników i przeciwników. Paradoksalnie jednym i drugim przyświeca ten sam cel – wychowanie młodych ludzi w duchu humanistycznych wartości. Dyskusja trwa...

6 marca 2007 roku program ministra Giertycha „Zero tolerancji dla przemocy w szkole” został przyjęty do realizacji przez polski rząd.

Janina Steczkowska

Gorący temat - bez komentarza

Mundurki, komórki ...

Na temat zakazu używania komórek i wprowadzenia do szkół mundurków wypowiadają się suwalscy nauczyciele, rodzice i uczniowie różnych typów szkół. (Została zachowana oryginalna pisownia)

Nauczyciele

1. "W szkole powinien obowiązywać całkowity zakaz noszenia komórek. Rozpraszają uwagę uczniów i nauczyciela. Strój uczniowski powinien być schludny. W szkole razi rewia mody."
2. "Do szkoły powinien zostać wprowadzony zakaz używania komórek w czasie lekcji i tylko w czasie lekcji. Komórka stała się symbolem czasów i nie ma potrzeby z tym walczyć. Ma swoje duże zalety. Mundurek – tak. Pod warunkiem, że tego rzeczywiście pragną nauczyciele, rodzice i uczniowie."
3. "Mundurek – to śmieszne i smutne. Czy polskiej szkole potrzebne są tematy zastępcze? Czy naprawdę nie mamy poważniejszych problemów? Zakaz używania komórek w czasie lekcji powinien zostać wprowadzony. Przeszkadzają nauczycielowi i uczniowi, dekoncentrują."
4. „Szkoła potrzebuje mądrych nauczycieli i dobrze wychowanych uczniów. Wychowanie to proces – można go zacząć od mundurków i zakazów. Dyscyplina to stary, sprawdzony środek wychowawczy."

Rodzice

1. "Noszenie fartuchów mundurków do szkoły – NIE! Zmiana ubioru młodzieży nie wpłynie na zmianę charakteru i sposobu myślenia uczniów. Komórki – tak, nie mam nic przeciwko noszeniu ich do szkoły, ale włączonych na >milcz<".
2. "Każda renomowana uczelnia za granicą posiada własne mundurki. Są one bardzo praktyczne i co najważniejsze – jednakowe. Rozwiązałyby to problem prześcigania się w modzie.(...) Uważam, że jeśli dziecko musi mieć już komórkę, to na początku lekcji powinno ją wyłączyć i ewentualnie położyć na biurku nauczyciela."
- 3." Jestem przeciw wprowadzeniu jednakowych mundurków szkolnych. Uważam, że dzieci powinny mieć komórki w szkole. Dowozimy dziecko do szkoły i chcemy mieć z nim bieżący kontakt."
- 4." Zakaz noszenia telefonów komórkowych niczego nie zmieni. I tak uczniowie noszą je. Zakaz ten powinien dotyczyć wyłącznie lekcji."
5. "Mundurki to dobry pomysł. Uczeń ma wyglądać skromnie."

Uczniowie

- 1." Używanie komórki na terenie szkoły powinno być zabronione. Wprowadzenie mundurków nie jest dobrym pomysłem, ponieważ agresji to nie zwalczy..."
- 2." Mundurki – to moim zdaniem - beznadziejny pomysł, bo każdy ma jakieś swoje upodobania. (...)Komórki nie powinny być zabronione, bo każdy ma jakieś swoje sprawy i musi je załatwić właśnie wtedy, gdy jest w szkole."
3. „Moim zdaniem pomysł z mundurkami w ogóle nie ma sensu. Poprzez mundurki nie da się ukryć tego, czy ktoś jest biedny czy bogaty. Telefon komórkowy jest niezbędny osobom dojeżdżającym do szkoły."
4. "Komórka to dobry przedmiot, bardzo pomocny, bo w każdej chwili możemy skontaktować się np. z rodzicami. Co do mundurków, to nie mam nic przeciwko, tylko kto poniesie koszty za ich produkcję? Nie wszystkich rodziców stać kupno dwóch, trzech mundurków, bo chyba nikt nie ma zamiaru chodzić cały rok w jednym?"
5. "Mundurki są dobrym pomysłem, bo wtedy nikt nie będzie się wymądrzał, na co go stać."

Opinie zebrali: G. G. Serafinowie

„KAŁAMARZ 2007”

Już po raz piąty został zorganizowany Międzyszkolny Konkurs na Najciekawsze Pismo Szkolne i Klasowe „KAŁAMARZ 2007”, którego organizatorem jest SP nr 2 im. A. Piłsudskiej (ZS nr 8) w Suwałkach i CDNiKU w Suwałkach. Adresowany jest do uczniów szkół naszego miasta i gminy Suwałki.

„KAŁAMARZ” został podzielony na dwie kategorie: pisma klasowe i szkolne, oddzielnie szkoły podstawowe, gimnazja i szkoły ponadgimnazjalne. Oceniać je będzie profesjonalne jury składające się z dziennikarzy „Gazety Współczesnej”, „Kuriera Porannego”, „Tygodnika Suwalskiego” oraz doradca CDNiKU. Rozstrzygnięcie Konkursu nastąpi 30 marca br. podczas Forum Edukacyjnego. Poprzedzą je warsztaty dziennikarskie, w których młodzi dziennikarze będą mieli okazję spotkać się z rzecznikiem prasowym Prezydentem Miasta Suwałki oraz dziennikarzami Radia 5. Plonem warsztatów będzie wydanie jednodniówki.

O wynikach V „KAŁAMARZA” napiszemy w następnym numerze naszego kwartalnika.

(gis)

Ciekawe aranżacje w szkołach

Fot. Tomasz Deresz

Fot. Tomasz Deresz

Pracownia historyczna w Zespole Szkół nr 4 w Suwałkach
Autor fresków - Grzegorz Serafin, nauczyciel historii